

Celladıma Gülümserken Çektiğim Fotoğraf

– GürhanGürses · 13 Şubat 2017

Bana öyle bir baktı ki silahı çekip vursaydı daha iyiydi.

Bakışı canımı alan alıcı kuştı.

Ağzından çıkan ve mermiye benzeyen kelimeleri beni yüreğimden vuran darbeydi.

Kaç kez vurulduğumu sayamadım.

Bu öldüren değil süründüren mermilerdendi.

Can acıtan, can parçalayan...

Seni bensizliğe mahkum ediyorum. Aşkın sendeki mutlak hakimi olarak kalemimi kırıyorum ve seninle ilgili hükmünü veriyorum. Bu aşkın infazını da zamana bırakıyorum.

- Seni terk ediyorum! diyordu.

Cezaya itiraz hakkın yok.

Ağırlaştırılmış bir ayrılıkla, ölümle, mahkum ediliyorsun.

"Ama" diyecek oldum ancak buna müsaade etmedi.

Söylenecek söz kalmadı. Savunulacak hiçbir yanın yok ve avunacak durumda da değilsin. Üzüleceksin ama şunu da duy: Acınacak haldesin. Ölsen daha iyi. Bence Allah'a dua et canını alması için. Bu çabuk bir ölüm senin için, daha az acı verici olur.

Bu aşkın celladı ben oldum sana.

Aşkın kılıcını yüreğine soktum sonuna kadar.

O kadar haşin ve gaddardı ki!

Beni bin kere öldür milyon kere...

Umurumda bile değil. O beni onsuzluğa mahkum edip ölüme yollarken ben ona gülümsüyordum.

- Deli misin? dedi.

- Evet, sana deli oluyorum deli! dedim.

- Ne gülüyorsun? dedi.

- Celladıma gülümserken fotoğraf çekiyorum. dedi.

Daha bir kızdı. "Cehennemim dibine kadar yolun var" dedi.

"Öldüm diye seni sevmeyi bırakacağım mı sanıyorsun beni." diyordum içimden. Ben ölürsem uykusuzluğun olurum, kanayan vicdanın, üstüne her gece çöken karabasanın..."

Gözlerinde ateş saçan bir ejderha olmuştu bana karşı.

Göğsümü açıp da "yak" demek istiyordum "yüreğimi."

Senin ateş saçan nefesin olsa olsa bana serin bir rüzgar olur.

"Sen beni sürekli yargıladın ve sırf bu yüzden hiçbir zaman tam hakkıyla sevedim beni!" diyecektim ona.

Ama öyle bir gurur ve kurumla kurulmuştu ki infaz masasına.

Ona bunu söylemek cesaret isterdi. İşte aşkın beni kılmış ve kıymış olduğu esaret buydu.

Özgürlüğüm olduğunu nasıl söyleyebilirdim beni mahkum eden birisine. Azatlığım olduğunu... Masmavi

gögüm... Bembeyaz güvercinim...

- Son sözün ne? dedi bana.

O kadar kararlıydı ki ve yüreğe baş eğdirecek tonda ses takınıyordu ki! Allah'ım bu bir rüya mıydı yoksa?

Aşkım cezam mıydı, ezam mıydı, belam mıydı?

Aşkın kemendini dolamıştı boynuma çektikçe çekiyordu ve acıyordu.

Soluğum kesiliyordu, rengim atıyordu, nabzım yavaşlıyordu.

Hayali gözlerimin önünde bir heyula gibi duruyordu.

Ona bakmaya doyamıyordum ve sırf bu yüzden gözlerimi ondan alamıyordum.

Kurşunlasa da canımı, sürgün etse de beni kendisinden, silse de beni yüreğinden ben ondan asla kendimi ayrı düşünmüyordum.

Tuzaktı bana başlı başına. Saçının her bir teli boğazıma atlan bir idam ipiydi. Kirpikleri kalbimin ortasına batan oktu. Kaşları o okları çeken gergin birer yaydı. Sesi beni tuzağa çeken tatlı ve sarhoş edici sihirli bir melodiydi. Gözleri beni hipnotize eden ve içimi ışığa çıkaran bir nazardı. Azar azar ona katlıyordum. Benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı bu dünyada. Ruhumu çekip alan Bir vakum oluyordu. Kokusu beni cennete götürüyordu, güzelliği beni milyon kere çarpıyordu. Hal böyle iken onun karşısında bir idam mahkumundan farkım kalmıyordu işte.

Onun insafına kalmıştım, yazığına. Kalbimin tek azığıydı. Son sözüm de "Seni seviyorum" olacak "Ey celladım!" dedim. Durdu o an, sanki bu kez yüreğinden vurulan o olmuştu.

- Ölüme giderken dahi 'Seni seviyorum' dedin öyle mi?

Net ve bariz bir şekilde:

- Evet, dedim.

Kaybedecek hiçbir şeyin kalmamıştı. Bana hakaretler yağdırabilirdin, küfredebilirdin hatta beddua edebilirdin. Oysa! Sen bu aşkın azisisin ve bu kalbin gerçek sahibisin. Şimdi inandım. Vakit çok geç değil, sevebilirim seni bir daha. Olabilirim seninle galiba yine.

Uçurumun kıyasına gelenlerdir gerçek yaşayanlar ve ayrılığın en son sınırında dolaşanlardır aşkı sahiden yaşayanlar.

- Gel al beni! dedi. Uçarcasına gittim aldım.

- Gel sar beni! dedim. Kırarcasına geldi sardı.